

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΤΑΜΑΣΟΥ ΚΑΙ ΟΡΕΙΝΗΣ

ΤΜΗΜΑ ΠΟΙΜΑΝΤΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΣΑΜΑΡΕΙΤΙΔΟΣ (Ιωάν. δ'5-42) 6 Μαΐου 2018

Ο Χριστός μας ξεδιψά αιώνια

Ὅς δι' ἂν πίνη ἐκ τοῦ ὕδατος οὐ ἐγὼ δώσω αὐτῶ, οὐ μὴ διψήσῃ εἰς τὸν αἰῶνα.

Κυριακή πέμπτη ἀπὸ τοῦ Πάσχα, σήμερα, ἀγαπητοὶ χριστιανοί. Ἡ εὐαγγελικὴ περικοπὴ εἶναι ἀπὸ τις μεγαλύτερες σε μέγεθος, ἀλλὰ καὶ σε νοήματα. Ἐνας διάλογος δεσπόζει στὸ σημερινὸ Εὐαγγέλιο. Ανατριχιάζει κανεὶς ὅταν σκεφθεῖ ὅτι ὁ Κύριος τῆς δόξης, ὁ ἀναμάρτητος, ὁ πάνσοφος, ὁ παντοδύναμος, καὶ πανάγαθος Δημιουργός, συνομιλεῖ με μιὰ αμαρτωλὴ, ἀγράμματη, ἀδύνατη καὶ περιθωριοποιημένη γυναίκα.

Ανατριχιάζει κανεὶς, ὅταν βλέπει στὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο πανάρχαια καὶ πανύψηλα τείχη νὰ σωριάζονται. Τὰ τείχη ποὺ ἡ ἀνθρωπότητα, εικοσιένα αἰῶνες μετὰ συντηρεῖ ἀκόμα. Ὅπως τὰ τείχη ἀνάμεσα σε ἄντρες καὶ γυναῖκες, ἀνάμεσα σε μορφωμένους καὶ ἀμόρφωτους, ἠθικούς καὶ ἀνήθικους, βόρειους καὶ νότιους, φτωχοὺς καὶ πλούσιους, δυνατοὺς καὶ ἀδύνατους, λευκοὺς, μαύρους καὶ κίτρινους, μουσουλμάνους, χριστιανούς ἢ Βουδιστές.

Ἐνα διψασμένο ελάφι, ἡ Σαμαρείτιδα, συναντιέται χωρὶς νὰ το περιμένει, με Ἐκεῖνον ποὺ πραγματικά τὴν ξεδίψασε. Στὸ φρέαρ τοῦ Ἰακώβ, στὸ πηγάδι ποὺ ξεδιψοῦσε τὰ σώματα, ἡ Σαμαρείτισσα βρῆκε Ἐκεῖνον ποὺ ξεδιψάει τὶς ψυχές. Βρέθηκε δίπλα στὸν ὠκεανὸ τοῦ ἐλέους.

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ταξίδευε με τὰ πόδια ἀπὸ τὴ βόρεια ἐπαρχία τῆς Παλαιστίνης, τὴ Γαλιλαία, στὴ νότια ἐπαρχία, τὴν Ἰουδαία. Ἐπρεπε νὰ περάσει ἀπὸ τὴν κεντρικὴ ἐπαρχία, τὴ Σαμάρεια. Σαμαρείτες καὶ Ἰουδαῖοι δε συναναστρέφονταν. Οἱ Ἰουδαῖοι παρέκαμπταν τὴ Σαμάρεια. Ὁ Ἰησοῦς, ὁμῶς, σωριάζει τὰ τείχη τοῦ μίσους, καταργεῖ τὰ σύνορα. ΓΙΑ ΝΑ ΣΥΝΑΝΤΗΣΕΙ ἕναν

άνθρωπο που παρόλες τις τεράστιες διαφορές τους, όπως θα νόμιζε κάποιος στον μεταπτωτικό αμαρτωλό κόσμο, είχαν κάτι που τους ένωνε. Ήταν ο Πλάστης και το αγαπημένο πλάσμα του.

Ο Ιησούς κάθεται κουρασμένος στο πηγάδι. Μεσημέρι, για να αποφεύγει τα σχόλια, καταφθάνει η περιθωριοποιημένη γυναίκα. Ο Κύριος ανοίγει το διάλογο. Ο «εν ύδασι την γήν κρεμάσας», ζητά νερό. Και εκείνη αρνείται. Γαντζώνεται στα τείχη τα πανάρχαια και πανύψηλα, που ο διάβολος έστησε ανάμεσα στους ανθρώπους. «Πως ζητάς εσύ, ένας Ιουδαίος, νερό από μια γυναίκα Σαμαρείτιδα;»

Η απάντηση του Χριστού γρίφος: «Αν ήξερες ποιος σου ζητά νερό, ποιος καταδέχτηκε να διανύσει χιλιόμετρα για να σε βρει, τότε εσύ θα του ζητούσες να σου δώσει νερό τρεχούμενο, γάργαρα, δροσερό και ξεδιψαστικό». Η συζήτηση αποκτά ενδιαφέρον. Ρωτά το Χριστό: «Πού θα βρεις εσύ χωρίς κουβά, νερό;» «Δεν εννοώ το νερό του πηγαδιού», απαντά ο Χριστός. «Από αυτό πίνεις και ξαναδιψάς. Πήγαινε, έλα. Το νερό που θα σου δώσω είναι διαφορετικό. Πνευματικό. Ξεδιψάει την ψυχή. Όποιος το πίνει δε διψάει ξανά, αλλά το νερό αυτό, γίνεται μέσα του πηγή, που αναβλύζει συνεχώς αιώνια ζωή.

Αμαρτωλή η Σαμαρείτισα. Είχε πολλά από τα πάθη που βασανίζουν όλους μας. Όμως, ήταν απλή και ταπεινή. Αυθόρμητα εκδηλώνεται μπροστά στα τόσο παράξενα γι' αυτήν λόγια του Ιησού. «Δώσε μου αυτό το νερό για να μη χρειάζομαι να έρχομαι καθημερινά στο πηγάδι», του λέει.

Ο διάλογος φθάνει σε αποφασιστικό σημείο. Η γυναίκα ζητά το νερό που ξεδιψά παντοτεινά. Χωρίς να το καταλαβαίνει ζητά αυτό που κάθε άνθρωπος θα έπρεπε να ζητά συνεχώς από το Θεό. Ζητά, αλλά είναι έτοιμη να το πάρει; Το υλικό νερό θέλει στάμνα για να συγκρατηθεί και μεταφερθεί. Το πνευματικό

νερό, δηλαδή η Χάρη του Παναγίου Πνεύματος, χρειάζεται μια ταπεινή, αλλά και καθαρή καρδιά.

Αυτή την καθαρότητα της καρδιάς δε διέθετε η Σαμαρείτιδα. Γι' αυτό και ο ιατρός των ψυχών βάζει το μαλακό του χέρι στην πληγή της. Της υπενθυμίζει την άστατη ερωτική ζωή της και εκείνη τον ονομάζει 'προφήτη'. Του υποβάλλει μια απορία για το σωστό τόπο λατρείας του Θεού. Ο Κύριος, της δίνει την υπέροχη απάντηση ότι, όχι ο 'τόπος' της λατρείας αλλά ο 'τρόπος' της λατρείας έχει σημασία. Όταν, στη συνέχεια, εκείνη του υπενθυμίζει ότι ο αναμενόμενος Μεσσίας θα τακτοποιήσει τα ζητήματα αυτά, ο Θεάνθρωπος της αποκαλύπτει ότι Εκείνος είναι ο Μεσσίας.

Ο διάλογος έφθασε σε απροσμέτρητο ύψος και βάθος. Σαν κεραυνός έπεσε η αποκάλυψη αυτή του Χριστού στην καρδιά της. Κεραυνός που κατέκαψε τη σκουριά της αμαρτίας. Σεισμός γίνεται στην αμαρτωλή, αλλά ταπεινή καρδιά. Το κακό συντρίβεται μέσα της. Τα τείχη έπεσαν. Ξεχνά και τη δίψα του σώματος. Αφήνει τη στάμνα της. Τρέχει τρελλή από χαρά και φωνάζει στους δρόμους της πόλης μέρα-μεσημέρι. Φωνάζει να τρέξουν όλοι, γιατί κάποιος προφήτης είναι κοντά τους. Κάποιος που ήξερε τα προσωπικά μυστικά της. Κάποιος που της ξεδίψασε την ψυχή. «Ελάτε να δείτε», φωνάζει, «μήπως είναι ο Μεσσίας που όλοι περιμένουμε».

Έτρεξαν, πήγαν και τον είδαν, τον άκουσαν και πίστεψαν σ' αυτόν. Γιατί και κείνοι πλησίασαν την πηγή του ελέους και της Χάριτος. Την πηγή της Αλήθειας και της αιώνιας Ζωής. Η ίδια γίνεται αργότερα χριστιανή και μαρτυρεί για το Χριστό στη Ρώμη. Είναι η αγία Φωτεινή, που σήμερα τιμούμε. Ξεδίψασε η ίδια, αλλά το «ύδωρ το ζων» φρόντισε να το δώσει και σε άλλους ανθρώπους, διαδίδοντας την πίστη στο Χριστό, πρώτα στους συγγενείς της και ύστερα σε χιλιάδες άλλους.

Σήμερα, ευλογημένοι χριστιανοί, φαίνεται έντονα η δίψα των ανθρώπων για γνήσια, αιώνια ζωή. Αλήθεια, συνειδητοποιήσαμε προς τα πού θα κινηθούμε; Πού θα βρούμε το «ύδωρ το ζων», τη Χάρη του Παναγίου Πνεύματος; Μήπως, ενώ έχουμε δίπλα μας το Χριστό, δεν τον αναγνωρίζουμε σαν τη Σαμαρείτιδα;

Κύριε Ιησού Χριστέ, διά πρεσβειών της παναχράντου σου μητρός και της αγίας Φωτεινής της Σαμαρείτιδος. Δώσε μας τη δύναμη να σου ζητούμε συνεχώς το πνευματικό νερό του ελέους Σου. Που, μέσα σ' αυτόν που το πίνει γίνεται πηγή που αναβλύζει αγάπη, χαρά, ειρήνη, αγιότητα. Δώσε μας τη δύναμη να σου ζητάμε, αλλά και να αγωνιζόμαστε για ταπείνωση, και καθαρότητα καρδιάς. Να αγωνιζόμαστε, να είμαστε ικανοί να παίρνουμε και κρατάμε μέσα μας τη Χάρη του Πνεύματός Σου. Γκρέμισε τα τείχη που μας χωρίζουν από τους άλλους συνανθρώπους μας. Για να ξεδιψάμε πνευματικά και τώρα και πάντοτε και στους ατέλειωτους αιώνες. Αμήν!

Χρυσόστομος Παπαδόπουλος

Θεολόγος